

Az idegesítő karácsonyfa-díszítő

Hősünk, akit nevezünk mondjuk Én-nek, imádott karácsonyfát díszíteni. Az egyetlen probléma eme különös szenvedélyével csupán az volt, hogy a 17 éves Én szülei és barátai utálták, amikor Én karácsonyfát díszítettem. Felmerül a kérdés, miért, mi baj volt azzal, ahogy Én karácsonyfát díszítettem. Ügyesen csinálta, minden karácsonykor különösen szépen feldíszített fa állt a család nappalijában, sőt még Én nagyszüleinek nappalijában is, ahol már évek óta az Ő feladata volt a fa feldíszítése.

Mi a probléma tehát, mi az, ami miatt Én csodálatos fáit a család összes tagja haragos tekintettel méregeti egészen annak varázslatos eltűnéséig? Én egy idegesítő karácsonyfa-díszítő. Tudjátok, az a fajta, aki nem bírja elviselni, ha 2 egyforma gömb túl közel van egymáshoz, vagy ha a színek nem arányosan oszlanak el a fán. Én az a fajta, aki, ha valaki más felrak egy díszet, Ő arrébb teszi, mert nem találta elég megfelelőnek az elhelyezkedését. Én olyan elvetemült, hogy még a fa hátulját is szépen díszíti fel, hátha valaki úgy dönt hozzápréselődve a falhoz, hogy abból a szögből is meg akarja nézni alkotását.

Én anyukája is szeretett karácsonyfát díszíteni. Persze nyugodtan mondhatnám inkább azt, hogy szeretett volna karácsonyfát díszíteni, hiszen Én a kanapéra száműzte Őt azzal a kijelentéssel, hogy „Adogathatnád a díszeket”. De Én anyukája néha mégis megkísérelte egy-egy dísz felhelyezését. Ezek után persze ismét a kanapén kötött ki, Én pedig máshova rakta a díszet, mondván, hogy túl közel volt egy hasonlóhoz. Ilyenkor persze kicsit összevesztek, néha még Én apukája is bekapcsolódott a vitába, aki, ha rajta múlt volna, évekkal ezelőtt vásárolt egy műfenyőt, egyszer feldíszíti, majd az ünnepek elteltével úgy, ahogy van, kicipeli azt a garázsba, hogy a következő évben már ne legyen semmi dolga. Én apukája különösen nem élvezte a fa tartóba faragását, így a viták alakalmával előszeretettel fenyegetőzött azzal, hogy következő évben a család nőnemű tagjaira hagyja a feladatot, ha nem fejezik be. Ilyenkor persze a család korábban említett nőnemű tagjai felháborodottan közlik vele, egy kicsit talán kevésbé kulturáltan, hogy maradjon csendben. Én apukája csendben marad, Én pedig „megenyhül” és megengedi anyukájának, hogy felrakjon pár díszet abban az esetben, ha pontosan oda helyezi azokat, ahova mutat. Én anyukája ennek általában nem örül, azt mondja „Akkor csináld egyedül!”, majd kimegy a konyhába, hogy mérgében elmosogathasson. Én tehát egyedül fejezi be a fát.

Így ment ez évek óta, amikor egy napon Én szülei összeesküvést szöttek ellene és elhatározták, hogy abban az évben nem fogják Őt a karácsonyfa közelébe engedni és Ők maguk – főleg Én anyukája – fogják feldíszíteni azt. Persze nem volt olyan egyszerű Ént eltávolítani a fa közeléből, hosszas mérlegelés után Én szülei arra jutottak, egyetlen megoldás létezik erre a problémára. Így hát Szenteste reggelén bezárták Én szobájának ajtaját és békésen, Én nélkül díszítették fel a fát.